

at sende Pakker af nogen Vægt. Han foreslaar, at man i Stedet for, at der af en Pakke paa over 10 Pund nu gives 5 Øre pr. Pund, fremtidig kun kommer til at betale 5 Øre pr. Pund af hvert Pund, der er over 10 Pund, foruden Minimaltaksten. Muligvis kunde der derved blive befordret noget mere end 1 pCt. af de tungere Pakker gennem Postvæsenet, og det vilde sikkert være en Gevinst for Statskassen.

Postmester Holstein foreslaar endvidere en Forsikring for Postpakker, noget i Lighed med det, det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) for nylig talte om. Denne Forsikring vilde sikkert for Publikum medføre væsentlige Fordele. Han foreslaar 40 Kr. udbetalt for hver Postpakke, der gaar tabt, og saa skulde man, hvis man vilde have den forsikret, benytte et særligt Adressobrev til 5 Øre, det vil altsaa sige, at man faar denne Forsikring for 4 Øre. Det er ikke usandsynligt, at det vilde være praktisk for Publikum, om man indførte en saadan Forsikringsmaade, hvor man ikke ønskede at benytte nogen særlig Værdiangivelse — det har man jo Lov til nu, men man har ikke altid Lyst til det, og det kan ogsaa være noget generende at bruge Værdiangivelse, naar det er Gaver, der er Tale om, og ogsaa i andre Henseender kan man være ked af det. Men den Erstatning, der ydes pr. Pund af bortkomne Pakker, er tidt for intet at regne. Det er muligt, at denne Forsikringsmaade vil blive benyttet, at den vil falde i Publikums Smag; men det er ogsaa muligt, at den vil faa nogen fiskal Betydning. Postmester Holstein har dog ikke villet udtale sig om, hvilken fiskal Betydning denne Forsikring vilde faa, og naar det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) mente, at denne Foranstaltning vilde føje et Plus til Postvæsenets Indtægter sammen med en eventuel Forhøjelse af Porto for tunge Breve, tror jeg alligevel, det vilde give meget lidt, og at det ikke vilde blive noget Ækvivalent for det, man vilde stryge, hvis man vilde beholde de nuværende lokale Portobestemmelser. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Indenrigsminister og til det eventuelle Udvalg at tage det Spørgsmaal under Overvejelse og prøve dets fiskale Værdi. Jeg er temmelig sikker paa, at det store Publikum hellere vil finde sig i denne Form for større Afgifter til Postvæsenet end at vende tilbage til den tidligere Lokalporto. Der er mange Postkontorer, der have en 5—6 Brevsamlingssteder under sig, og skulle vi vende tilbage til den gamle Tilstand, vil det volde Publikum megen Fortræd og ogsaa

give Postvæsenet megen Ulejlighed med Efteropkrævning til at begynde med; thi i den første Tid ville Folk selvfølgelig ikke huske, at Porto en er bleven fordoblet. Derimod har jeg ikke noget imod, at man begrænser Lokalportodistrikterne til det nuværende. Det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow) mente, at der kunde ligge en Fare i, at Postloven kunde fortolkes saaledes, at Ministeren kunde udvide Kontorernes Antal næsten efter Behag. Det beror dog vistnok paa en fejl Opfattelse af Loven. Der staar nemlig: „Ved Poststed forstaaes i denne Lov et Posthus (Postkontor, Postekspedition eller Brevsamlingssted) med det herunder henlagte Postdistrikt“. Men et Brevsamlingsdistrikt er i Virkeligheden intet Poststed. Det har man ogsaa respekteret; men jeg tror, det vilde være heldigt at have faste Bestemmelser om, hvad der er et „Poststed“; ogsaa med Hensyn til at beholde de nuværende Distrikter vilde det være heldigt. I øvrigt tror jeg, det er bedst at blive ved den nuværende Ordning. Det er maaske rigtigt, at Tiden stiler hen imod ensartet Porto over hele Limien; men jeg kan ikke indse, at den Omstændighed, at vi blive staaende ved de nuværende Takster for den lokale Porto, skulde være til Hinder for, at vi kom over til det nye System; det forekommer mig, at denne Overgang til det nye System vil stille sig lige let, hvad enten vi have det paa den ene eller den anden Maade. Jeg stiller mig ikke i Opposition til Tanken om at fremskaffe forøgede Indtægter, men jeg henleder Opmærksomheden paa det af mig nævnte Forslag som et mindre Onde end det, der her er foreslaaet; jeg tror ikke, det vilde føles nær saa besværligt af Publikum som Portoforhøjelsen. Hvis vi endelig skulle tale om kulturel Betydning, hvilket vel i øvrigt er noget forslidte Vendinger, har Brevskrivning vel nok saa megen kulturel Betydning som Pakkepostforsendelser. Der sendes over 150 Mill. Breve om Aaret, men de 50 Millioner, altsaa en Trediedel, ere lokale Forsendelser. Det vil i Virkeligheden føles stærkt af Befolkningen, om vi nu skulde have en Indskrænkning paa dette Omraade.

Jeg er en Smule betænkelig ved at udvide Vægtgrænsen for Tidender og Tidsskrifter fra 25 Kvint til 250 Gram. Vore Landpostbude have efterhaanden faaet en anseelig Mængde at slæbe paa, og de skulle jo gaa med det de lange Veje. I Byerne have de kun faa Breve i deres Haand eller Taske, de have ikke saa meget at bære paa, og de kunne ogsaa snart komme til at læsse det af. Aviserne ombringes jo der paa